

ఆకలి కేకలతో చనిపోతున్న గోవులపై అనుభవ్య స్పందన...

నిమ్మకు నీరదినట్లు వ్యవహరిస్తున్న రాజకీయపార్టీల నాయకులు అండగా నిలిచి ఆహారాన్ని అందించిన సామాన్య దాతలు... ఆవులను రోడ్లపైకి వదిలేసిన యజమానుల పై పురపాలకసంఘం అధికారుల చెర్యలు సుస్యం .

జరిగింది. కమిటీ వారు సుమారు పది గోవులను ఆ వ్యతాసన వాటికలో పెంచి పోషిస్తూ ఉండగా అప్పట్లో విధులు నిర్వహిస్తున్న మున్సిపల్ కమీషనర్ వీడుల వెంట తిరుగు ఆవులను ఆ హిందూ వ్యతాసన వాటిక కు తరలించి ఆ గోవుల పోషణ నిమిత్తం కొంత ఆహారాన్ని కూడా అందించేవారని కమిటీ సభ్యులు తెలిపారు. ఐతే ఇప్పటి కమీషనర్ గోవులను బలవంతంగా హిందూ వ్యతాసన వాటిక కు తరలించి వాటి పోషణ విషం అస్థలు పట్టించుకోక పోవటం, నిలువ నీడ లేక ఎండకు ఎండుతూ, వానకు తడుస్తూ తినడానికి తిండి లేక త్రాగటానికి నీరు లేక ఎంతో దుర్దర జీవితం అనుభవించి సుమారు 12 ఆవులు ప్రాణాలు విడిచాయి. నేడు విధులు నిర్వహిస్తున్న కమీషనర్ ఇటీవల బలవంతంగా గోవులను హిందూ వ్యతాసన వాటిక కు తరలించి ఆ వ్యతాసన వాటిక కు పురపాలక సంఘం వారిచే తాళం వేయించి కనీసం గోవుల పోషణ గూర్చి ఎటువంటి చెర్యలు చేపట్టకుండా

రాయల్ జర్నలిజం(బాపట్ల) పిల్లవల 08 : రోడ్డు పై తిరిగే గోమాతల ప్రాణాలు పోవటం ఎలా ఉన్నా బాపట్ల పురపాలకసంఘం కమీషనర్ గోవులపట్ల తీసుకున్న నిర్ణయానికి మాత్రం తప్పకుండా గోవులు ప్రాణాలు వదలటం ఖాయమన్న విమర్శలు వినిపిస్తున్నాయి. పట్టణంలో ప్రధానమైన రహదారుల పై గోవుల సంచారం రోజు రోజుకి పెరిగిపోతున్న కారణంగా ట్రాఫిక్ కు తీవ్ర అంతరాయం ఏర్పడి ప్రజలు, వాహనదారులకు తీవ్ర ఇబ్బందులు ఎదుర్కోవలసిన పరిస్థితి నెలకొంది. ప్రజలు గతంలో విధులు నిర్వహించిన మున్సిపల్ కమీషనర్ కు పిర్మాదు లు చేయగా స్పందించిన స్థానిక చంద్ర బాబు నాయుడు కళాక్షేత్రం వద్ద గల స్థలములో బందేల దొడ్డిలా ఏర్పాటుచేసి వీడులలో సంచరించు గోవులను ఆ

కోట్లరూపాయిలు వెచ్చించిన పార్టీ నేతలు, తెలుగు తమ్ములు, తిరుపతి లడ్డు లో జరిగిన కల్చి పై హిందూ ధర్మం కొరకు పోరాటం చేస్తున్నాన్న జనసేన పార్టీ నాయకులు గానీ, దేశాన్ని హిందూ ధర్మాన్ని చాటి చెప్పుకుంటున్న బి.జే.పి నేతలు, ప్రతి చిన్న విషయానికీ రోడ్డే చిన్న పాటి రాజకీయ పార్టీ నేతలు, ప్రజాసంఘాలు కానీ ఎవ్వరు స్పందించక పోవటం ఎంతో భాదాకరమని ముగా జీవుల ప్రేమికులు విమర్శలు గుప్పిస్తున్నారు. సమాచారం తెలుసుకుని స్పందించిన "బాపట్ల జిల్లా ప్రెస్ క్లబ్ " ప్రధాన కార్యదర్శి బత్తుల యజ్ఞం సురేష్ వెంటనే "బాపట్ల జిల్లా ప్రెస్ క్లబ్ " అధ్యక్షులు, తోశాధికారి మరియు సభ్యులతో వెళ్లి స్థలాన్ని పరిశీలించి అక్కడ ఆవులకి సరైన పోషణ లేక ఇబ్బందులు పడుతున్న విషయాన్ని గమనించి దాతలు ద్వారా గోవులకు సరిపడే ఆహారాన్ని సేకరించి కొంత ఆహారాన్ని అందించడం జరిగింది. విషయాన్ని తెలుసుకున్న ప్రజాహిత కన్సల్టెన్స్ అధినేత గోపాళం వెంకటేశ్వర్లు అలియాస్ బుజ్జి తన సౌభ్యంతో గోవులకు

ప్రాంతమునకు తరలించి గోవులకు నీరు, మేత ఏర్పాటు చేసి గోవులను సంరక్షించి సంబంధిత యజమాని వద్దకు పిదప వారి వద్ద అపరాధ రుసుము వసూలు చేసి వారి గోవును వారికి అప్పగించేవారు, ఏ యజమాని రాని గోవులను శ్రీశైలం వంటి పలు ప్రాంతములలో గల గోశాలలకు తరలించేవారు. తరువాత కమీషనర్ బదలీ పై వెళ్ళటం తో ఆ ప్రక్రియకు ఆటంకం ఏర్పడింది. 2020న సంవత్సరం లో జమ్మలపాలెం పై ఓవర్ బ్రిడ్జి దగ్గరలో ఉన్నటువంటి హిందూ వ్యతాసన వాటిక ను అభివృద్ధి పరచి ఆ వ్యతాసన వాటిక కు ఓ కమిటీ ని కూడా ఏర్పాటు చేయటం

గోవులను వ్యతాసన వాటిక లో బం దించడన్న ఆరోపణతో మున్సిపల్ కమీషనర్ తీరుపై స్థానికులు తీవ్ర ఆగ్రహం వ్యక్తపరచారు. విషయం తెలుసుకున్న గోపల రక్షణ సమితి, విశ్వహిందూ పరిషత్ వంటి పలువురు హిందూ సంఘాలు కూడా ఆగ్రహం వ్యక్తం చేశాయి. గోవుల పేరు మీద బిల్లులు పెట్టుకుంటారు కానీ వాటికి సరైన ఆహారం పెట్టాలంటే

వాళ్ళకి మన సు రావటం లేదని ఆ డ బ్బులు కూడా వారి ఖాతాలో వేసు కుం టున్నారని పలువురు ఆగ్ర హం వ్యక్తం చే స్తు న్నారు. ఐతే ఏ రాజ కీయ పార్టీ లు స్పం దించలేదు. లక్షల రూపా యిలు వెచ్చి

10 ఎకరాల గడ్డి గోవులకు అందిస్తానని ఆయన ముం దుకు వచ్చారు. అదేవిధంగా సుధీర్ బాబు అనేవ్యక్తి 10 బస్తాల తోడును అందించారు. ఈ కార్యక్రమానికి సహకరించినవారు బాపట్ల జిల్లా ప్రెస్ క్లబ్ అధ్యక్షులు వేజెండ్ల శ్రీని వాసరావు, బత్తుల యజ్ఞం సురేష్, కొల్లూరు నాగేశ్వరరావు, హ్యూమన్ రైట్స్ వెంకట, ఆర్వవైశ్య సంఘ నాయకుడు బొగ్గవరపు శివ, విన్నకోట శ్రీనివసరావు, బండ్రెడ్డి గోపి, వెన్నీ, యసం రాజా రమేష్, నారాయణ తదితరులు కార్యక్రమంలో పాల్గొన్నారు.

జనసన పాల్ గౌరవాలకు నిరీక్షించిన పార్టీ అధినేతలు పలువేళలా కృషి చేస్తుంది

కాకినాడ రూరల్ ఎమ్మెల్యే పంతం నానాజీ

కాకినాడ రాయల్ జర్నలిజం ఫిబ్రవరి 8 : కాకినాడ గోడాలగుంటలోని రూరల్ నియోజకవర్గ శాసనసభ్యులు పంతం నానాజీ నివాసం వద్ద పంతం నానాజీ, యువనాయకులు పంతం సందీప్ ఆధ్వర్యంలో జనసన పార్టీ కరప మండల అధ్యక్షులు బండారు మురళీ పుట్టినరోజు వేడుకలు జనసన నాయకులు, వీర మహిళలు మద్దతుగా నిర్వహించారు.

జిల్లా బిజెపి కార్యాలయంలో ఘనంగా విజయోత్సవ సందరాల్ను

మోడీ, అమిత్ షా, నడ్రా, శ్రీనివాస్ వర్మ చిత్రపటాలకు పాదాభిషేకం బాణసంచా కాల్చి స్పీట్లు పంచిన పార్టీ నాయకులు, కార్యకర్తలు

భీమవరం: (రాయల్ జర్నలిజం) ఫిబ్రవరి 8 : ఢిల్లీ అసెంబ్లీ ఎన్నికల్లో బిజెపి ఘనవిజయం సాధించడంతో భీమవరంలోని బిజెపి నరసాపురం పార్లమెంట్ జిల్లా కార్యాలయంలో బిజెపి శ్రేణులు విజయోత్సవ సందరాల్ను నిర్వహించారు.

విజయోత్సవ సందరాలలో మోడీ, అమిత్ షా, నడ్రా, శ్రీనివాస్ వర్మ చిత్రపటాలకు పాదాభిషేకం చేసి బాణసంచా కాల్చి, స్పీట్లు పంచుకొని జై బిజెపి జై నరేంద్ర మోడీ నినాదాలు చేసి ఆనందోత్సాహాలు వ్యక్తం చేశారు.

మలబార్ లో "బ్రైడల్ జ్యవెలరీ షో"

వలూరు(రాయల్ జర్నలిజం)ఫిబ్రవరి 8 నవ వధువుల కోసం కళాత్మకంగా రూపొందించిన ఆభరణాలను మలబార్ గోల్డ్ %డె% డైమండ్స్ అందిస్తుంది కడియాల విజయలక్ష్మి, తెలిపారు.

తదుపరి కొనాలనుకున్న వస్తువుకు మరొక వస్తువు షత చేసి కొనాలనిపించేలా ఉన్నాయన్నారు.

సాగిస్తున్నారు. ఈ కార్యక్రమంలో షోరూం మేనేజర్ ప్రేమ్, చలకపాటి రాజు, అనిల్, రాములు, ఆభరణాల కొనుగోలుదారులు సౌజన్య, బండెడ్ల ధనలక్ష్మి, అమీనా తదితరులు పాల్గొన్నారు

ఆలయ పున: ప్రతిష్ఠ ఎంతో ఆనందంగా ఉంది

కాకినాడ రూరల్ (రాయల్ జర్నలిజం) ఫిబ్రవరి 8 : 60 సంవత్సరాల చరిత్ర కలిగిన శ్రీ భూతలలి అలివేలు మంగ సహిత శ్రీ వెంకటేశ్వర స్వామి వారి ఆలయ పున:ప్రతిష్ఠా కార్యక్రమం తమ చేతుల మీదుగా నిర్వహించుకోవడం ఎంతో ఆనందంగా ఉందిని భాజపా ,జెఎస్ఆర్ కన్ ఫ్లెక్స్ అధినేత గీసాల శ్రీనివాసరావు పెట్టారు.

సత్కారాయణమూర్తి , ఎమ్మెల్యే తనయుడు,జనసన పార్టీ యువ నాయకులు పంతం సందీప్ ముఖ్య అతిథులుగా పాల్గొని స్వామి దర్శించుకున్నారు.

కలిగిన ఈ ఆలయ పున:ప్రతిష్ఠ కార్యక్రమం తమ చేతుల మీద జరగడం పూర్వజన్మ సుఖతంగా భావిస్తున్నామని తెలిపారు.

రెవెన్యూ డి లో గ్రామ్య యేట్ ఎమ్మెల్యే ఎన్నికల సర్వసభ్య సమావేశం

ప్రతిపాడు (రాయల్ జర్నలిజం) ఫిబ్రవరి 8 : శాసనసభ్యులు వరపుల సత్త ప్రభ రాజా ఆదేశాల మేరకు రెవెన్యూ డి (మండలం) శ్రీ భవాని కన్వెన్షన్ హాల్ నందు

గ్రామ్య యేట్ ఎమ్మెల్యే ఎన్నికల సర్వసభ్య సమావేశం నిర్వహించడం జరిగింది.. ఈ సమావేశమునకు ముఖ్యఅతిథిగా నియోజకవర్గ పరిశీలకులు మెట్ల రమణబాబు హాజరయ్యారు.

పాలిత్రామికవేత్తలను ఆహ్వానించడం జరిగిందిన్నారు. రాష్ట్రం అన్ని రంగాలలో అభివృద్ధి సాధించాలి, రాష్ట్రాన్ని ప్రగతి పథంలో నడపాలి అని ఏకైక లక్ష్యంతో చంద్రబాబు పనిచేస్తున్నారని అన్నారు.

రాజ్యాంగ పరిరక్షణకు న్యాయవాదులు నడుం జగించాలి

సుప్రీంకోర్టు న్యాయవాది, ఐ ఎల్ ఏ జాతీయ అధ్యక్షులు చింతల శ్రీకాంత్

కాకినాడ (రాయల్ జర్నలిజం) ఫిబ్రవరి 8 : రాజ్యాంగ అమలులో పాలకుల నిర్లక్ష్య వైఖరి కారణంగా రాజ్యాంగ పరిరక్షణలో న్యాయవాదులు నడుం జగించాలని సుప్రీంకోర్టు న్యాయవాది ఐ ఎల్ ఏ జాతీయ అధ్యక్షులు చింతల శ్రీకాంత్ పిలుపునిచ్చారు.

వహించిన న్యాయవాది టీ పుట్టరాజ్ మాట్లాడుతూ న్యాయవాదులు ఎదుర్కొంటున్న సమస్యల పరిష్కారం

సంక్షేమం కోసం ఐఎల్ఎ కృషి చేస్తున్నారన్నారు. బార అనిసీయేషన్ అధ్యక్షులు ముత్తింట్ల విశ్వేశ్వరరావు మాట్లాడుతూ ప్రజలలో చట్టాల పట్ల అవగాహన కల్పించాలన్నారు ఈ కార్యక్రమంలో న్యాయవాదులు ఇవహార్ అలీ పిల్ల, శ్రీనివాస్ జయలక్ష్మి, పితాని శ్రీనివాస్ సయ్యద్ సాలార్ ప్రసన్నకుమార్ జేపి రమణ సునీత తదితరులు పాల్గొన్నారు

Reviving traditions that upholds the legal profession's integrity

The legal profession thrives on tradition, respect and mentorship, forming the foundation of its ethical and professional standards. The legal profession, steeped in tradition, has long upheld justice, ethics, and mentorship. Over two decades in this field, I have observed the profound impact of small yet meaningful gestures that reinforce these values. Among them, one simple but powerful tradition stands out: offering a chair to senior advocates. This act, though seemingly minor, symbolizes the core principles of respect, integrity, and humility that define the profession. Law is more than a career; it is a calling rooted in service to justice and humanity. Central to its greatness is the relationship between senior advocates and their juniors. This bond is not merely hierarchical but symbiotic. Senior advocates, with their vast experience, serve as mentors, imparting legal expertise and instilling values of diligence, integrity, and commitment to truth. They uphold tradition while advocating for excellence and ethical

practice, ensuring the profession remains honorable and principled. Juniors, in turn, express their gratitude through attentiveness, humility, and by embracing time-honored customs. These practices are not mere formalities but essential rituals that sustain the culture of respect and lifelong learning. By adhering to them, the legal community safeguards its ethical and professional standards for future generations. However, this sacred bond is now at risk. One telling example is the fading tradition of offering a chair to senior advocates. This act, which once extended beyond the courtroom to chambers, canteens, and common areas, is more than a gesture of courtesy. It acknowledges the sacrifices, dedication, and legacy of those who have paved the way for the profession. Historically, this practice affirmed the values of respect, mentorship, and collective commitment to excellence. It fostered an environment where ethical conduct and collaboration thrived. Yet, in today's fast-paced, individualistic legal landscape, such traditions are being eroded. While the modern profession is more dynamic and competitive, it risks losing its foundational values. When simple gestures like offering a chair are ignored, it signals more than a lapse in etiquette; it reflects a weakening of the profession's moral core. Today, it is not uncommon to see

younger lawyers engrossed in their work, oblivious to the presence of senior advocates. This underscores a harsh reality: the tradition is fading, likely because it has not been effectively passed down to newer generations. This decline is not merely an aesthetic loss but a structural one. The erosion of respect and humility undermines mentorship, weakening the profession's foundation. Without these symbolic acts, the collaborative and learning-oriented spirit that has long defined the legal fraternity risks being overshadowed by individualism. Reviving these traditions is not about nostalgia but necessity. Law schools, bar associations, and senior advocates must lead by example, integrating respect for customs into legal education and practice. As they say, "Kissa Kursi Ka" is not just about politics; it holds significance within the legal community. The chairs in courtrooms are more than furniture—they symbolize dedication, discipline, and the relentless pursuit of justice. Offering a chair to a senior advocate is a gesture of reverence, acknowledging their contributions and the path they have laid for future generations. By reviving and reinforcing such practices, we do more than honor our seniors; we preserve the ethics and values that uphold our fraternity. The act of offering a chair, though modest, is a powerful reminder that the greatness of our profession lies in its unwavering commitment to respect and humility.

Awakening the Mind: The True Essence of Freedom

In this prodigious poem, Gurudev Rabindra Nath Tagore implores God to awaken the country to seek emancipation from the foreign yoke. However, the poem entails more than a mere physical liberation of the country. It seeks to reinvigorate the fossilised and chained human mind. This poem, with amazing psychological contours, attempts to breathe in freshness in the mind's otherwise lustreless and cranny corners. Tagore implores us to discard and tear apart the existing repugnant traditions and customs, where humans behave as mere prototypes and marionettes. The human mind seeks perfection, the eternal truth and the road travelled is only by traversing the clear stream of reason and logic and not falling in the stumbling blocks of parched and desultory thinking. Gurudev deploys both physical and psychological metaphors to arrest the mental atrophy which set in, and to ignite the passion for freedom during the rendition. But what does freedom denote? Simply put, it is the power or right to act, speak, or think as one wants. Many centuries ago, a monk pined to become a tutee of an enlightened Zen Master. He made several trips to the Master to join the fold, but the forays were all in vain. One day the Master was seated along with some burbling students on the banks of a river.

The monk once again approached the Master, fearing reproach by the learned one. But to his amazement, the Master took the monk by the scruff of his neck and pushed him into the river. The monk screamed as his lungs filled with water and became breathless. The Master pulled him out of the river and tersely remarked, "Come to me when your mind has the volume and capacity to acquire so much knowledge as your lungs had space for that much air to survive." The law of nature imprisons us from the time of our conception. We inherit our cells and acquire traits from our ancestors. That is our DNA and also our RNA. The next schooling takes place in the womb of the mother. This is our first cradle of thoughts. The feelings, emotions, fears, phobias, dangers, efficacious and antipathetic thoughts get supplanted and ingrained in our system through the umbilical cord.

Parents also pass on genetic and hereditary disorders, which over a period of time fashion thought processes. The world today is a prisoner of the print, social and electronic media. We are propagandised by the number of likes on Facebook, Instagram, LinkedIn and the number of selfies taken with celebrities. Gizmos decide the thought process coagulating in the gardens of our

minds. Humans should awake to the reality that the political and economic elite decide the course of our future and not the reverse. In such a peppery situation, how free are our thoughts and speech? We live in a comfort zone where the mind is not challenged and there is no aperture to enter unknown frontiers; nor are we upskilled to learn new crafts and make a critical assessment of welcome or unwelcome situations. However, humans need not be so despondent. There is a ventilator towards free will, choice and attempting to be creative, imaginative and to enjoy unalloyed freedom. Through the regular practice of pranayama, breathing techniques like the Sudarshan Kriya and by the practice of meditation the hemispheres of the mind develop over a period of time and humans can once again be 'born free' and have 'freedom of thought'.

A nation against itself

...By erasing its own heritage, Bangladesh is undermining its very foundation, which was built on the relentless efforts of Sheikh Mujibur Rahman. Bangladesh is on a path to erode its own legacy. After the ouster of Sheikh Hasina, there has been no letup in efforts to discard the country's own history, dismantle institutions, and erode the ethos upon which it was built. The sad part is that, in doing so, the country is dismantling itself. And all this is happening under the interim government led by Mohammad Yunus, a figure revered for his integrity and work in socio-economic change. On February 5, 2025, a distressing event unfolded in Dhaka, as protesters attacked and demolished the historic residence of Sheikh Mujibur Rahman, the nation's founding leader. This residence, located at Dhanmondi 32, had been converted into the Bangabandhu Memorial Museum, serving as a poignant reminder of Bangladesh's struggle for independence. The protesters, reportedly aligned with the 'Students Against Discrimination' movement, gathered in response to social media calls for a 'Bulldozer Procession' aimed at demolishing the site, which they labeled a 'pilgrimage site of fascism.' Despite the presence of security forces, there was little to no intervention during the demolition. This incident has raised pressing questions about Bangladesh's approach to its own heritage. The deliberate destruction of a site so integral to the nation's history suggests a complex interplay of political motivations and societal tensions. The interim government, under Muhammad Yunus, has been actively revising the country's historical narrative, seeking to de-emphasise the central role of Mujibur Rahman in the 1971 liberation movement. This includes altering school textbooks to present a different account, introducing competing historical perspectives, and addressing controversies from Mujib's era. Yunus, a Nobel Peace laureate renowned for his contributions to social and economic development, now finds himself at the helm of a nation grappling with its identity. His leadership, following the ousting of Sheikh Hasina amid mass protests, is marked by efforts to implement reforms and address human rights concerns. However, the recent demolition has led to criticism regarding the government's stance on preserving national heritage. Yunus has attributed the country's challenges to the previous regime, stating that 'Hasina destroyed everything' and emphasising the need for constitutional and judicial reforms before conducting general elections. The destruction of Mujibur Rahman's residence has elicited strong reactions both domestically and internationally. India condemned the act terming it 'regrettable' that the historic residence of Sheikh Mujibur Rahman, a symbol of the heroic resistance of the people of Bangladesh against the forces of occupation and oppression, was destroyed. As the nation navigates this tumultuous period, the challenge lies in balancing the pursuit of a revised national narrative with the preservation of its rich historical heritage. One expects a prudent approach from the interim government under Muhammad Yunus; otherwise, he will be remembered as a man who unraveled his own country.

Unsung heroes of war: The stories that must be told

Narratives from the Heart of a Veteran by Lt-Gen Baljit Singh is a powerful account of extraordinary courage, sacrifice, and duty beyond the call I wonder how many of those who would be reading this piece have heard of Subedar Kali Das of the 8th battalion of the J&K Militia. Perhaps not one unless he/she has read Narratives from the Heart of a Veteran by Lt-Gen Baljit Singh AVSM, VSM (Retd), which tells the story of his courage and sacrifice far beyond the call of duty. On December 7, 1971, Pakistani troops, supported by tanks, had attacked Dewa, a post near the battalion's headquarters in Jammu & Kashmir. Defence having become unsustainable, orders to evacuate was issued at 14.45 hours on December 8. Retreat in broad daylight and under the eyes of Pakistanis who had their tails up, was not easy. They had to be held at bay with automatic fire as Indian troops made their way back. It was then that Subedar Kali Das volunteered to stay back as a single-man rearguard. Trading his sten machine carbine for a light machine gun (LMG) and six to eight magazines of ammunition, he crawled into a bunker suitable for LMG firing and held the enemy back until he was shot dead. His raw courage drew admiration even from the Pakistanis. Baljit Singh says that after the ceasefire, they sent his body back in a coffin with a citation that read, "This is the body of Subedar Kali Das of 8 J&K Militia. He died while fighting very bravely in Area Tank ahead of Dewa Post. He did not leave his trench to the last breath. After inflicting heavy casualties, he became a target of a Ghazi's bullet. His badges of rank are available. A piece of paper was found in his pocket, revealing his name." Baljit Singh's book carries a number of such accounts of outstanding valour and bravery dis-

played in combat. Among the more important of these is the one about 2nd-Lieut Shyamal Dev Goswamy's role as Observation Post Officer in directing artillery fire against the Chinese attacking an important defensive position in Gurgung Hill, guarding the airfield in Chushul, Ladakh, during the India-China border conflict of 1962. Despite being severely wounded, he continued directing fire until he lost consciousness. Second-Lieutenant Goswamy (IC-12665) was awarded the Maha Vir Chakra, India's second-highest award for conspicuous gallantry in the presence of the enemy whether on land, at sea or in the air. I began reading Narratives from the Heart of a Veteran, a week before India's 77th Army Day, which was observed on January 15, 2025. Singh has had a distinguished tenure in the Indian Army, spread over 36 years, and much of what he writes revolves round it. His, however, is by no means a chest-thumping glorification of the first-person singular number. It provides an account in which personal experience is located in the background of history and the interplay of contemporary events in which military deployment and operations occur. It thus provides a perspective that is much wider and deeper than any volume of just reminiscences serves up. This is clear from the very beginning. His first narrative is about the establishment, under his command as a young captain, of a post, at Rimkin in the Bara Hoti area of Uttarakhand, in April, 1962. To be defended by a Special Task Force, comprising a carefully selected company from the 14th battalion of the Rajput Regiment, the move was undertaken in the context of China's growing incursions across the India-China border, which were pushing events towards the conflict of October-

November 1962. His exertions, which included an eyeball-to-eyeball confrontation with a band of intruding Chinese, earned him a commendation card from the Chief-of-Army Staff for gallantry and distinguished service. Immediately thereafter, appears his piece on the hazardous and challenging mapping explorations by Major F.M. Bailey and Captain H.T. Morshead in Tibet, which led to the demarcation of India's border with the latter. A map showing the border was appended to the draft Shimla Convention, initialled on April 27, 1914, by the representatives of the three countries attending the Shimla Conference—Great Britain, China and Tibet—that produced the convention. Subsequently referred to as the MacMahon Line, after Sir Henry MacMahon, then British government of India's foreign secretary based in Delhi, who represented Great Britain in the Shimla conference, it runs roughly along the crest of the Himalaya mountains from Bhutan in the West to Myanmar in the East, marking India's border with China in the east. Both narratives are important in the context of the India-China border dispute, in which the assertion of the validity of the MacMahon Line features prominently in New Delhi's narrative regarding its position. Understandably, the need to counter China's cross border incursions has been, along with continuing tensions with Pakistan, a major factor in shaping the development and deployment of not only India's army but its air force and navy as well. Not surprisingly, Singh's focus is primarily on the army—the generals who led it, the officers and men who have made it one of the finest fighting forces in the world, the battles fought at home and abroad, the varied interests of army personnel and the connections several of them have had with the

Bombay Natural History Society. Singh himself is an avid and knowledgeable naturalist and ornithologist who was invited to join the board of trustees of the Worldwide Fund for Nature where he served two terms. There are engrossing accounts of diverse types—from a graphic one of the battle for Chhamb in December, 1971, to the life and time of the 19th-century soldier of fortune, Alexander Gardner, whose explorations and adventures ranged over a wide territory, and the derring-do of Lt.-Karamjeet Singh Judge, who was posthumously awarded the Victoria Cross in the Burma (now Myanmar) campaign during World War II. Baljit Singh's book, mainly based on his published articles, needs to be read for an understanding of what the Indian Army is and what it stands for. This is important given the wide range of tasks it has been called upon to perform—from defending the country's borders to fighting internal insurgencies, maintaining law-and-order and engaging in disaster relief. It is an army with a great tradition, led from the front by an officers who are sought to be inspired by the motto that Field Marshal Philip Walhouse Chetwode, who commanded the British Indian army, had enunciated in 1932, and which is carved on the walls of the Chetwode Building at the Indian Military Academy in Dehradun. It reads: "The safety, honour and welfare of your country comes first, always and every time./ The honour, welfare and comfort of the men you command come next./ Your own ease, comfort and safety come last, always and every time." The Indian Army would remain one of the finest of its kind in the world as long as its officers remember the motto.

WTO at a crossroads: Reform or perish

Once a cornerstone of international commerce, the WTO now grapples with the rise of economic nationalism, and regional trade agreements. The World Trade Organization (WTO), established in 1995 as the successor to the General Agreement on Tariffs and Trade (GATT), was envisioned as the guardian of free and fair global trade. It was founded to ensure that trade flows as smoothly, predictably, and freely as possible, reducing trade barriers and providing a platform for negotiations. However, as it approaches its 30th anniversary in 2025, the question looms large: Is the WTO on its deathbed? The WTO's credibility has steadily diminished over the past decade. Once hailed as the bedrock of the global trading system, it now finds itself at the mercy of rising economic nationalism, trade wars, and institutional paralysis. The organization's dispute settlement mechanism—its crown jewel—has been rendered dysfunctional since 2019 due to the U.S. blocking judicial appointments to its Appellate Body. Without a functioning dispute resolution system, the WTO's ability to enforce trade rules has weakened considerably, making it nearly impossible to resolve international trade disputes effectively. The Dispute Settlement Body (DSB), once seen as an efficient and fair arbitrator, is now handicapped by political maneuvering and the unwillingness of major economies to abide by its decisions. The WTO was established to prevent trade conflicts and ensure a level playing field, but it

has been powerless in the face of the U.S.-China trade war. Both countries, instead of using the WTO framework, have resorted to unilateral tariffs and retaliatory measures. The WTO's inability to mediate or provide effective solutions has exposed its declining relevance in an era where economic superpowers prefer bilateral and regional negotiations over multilateralism. The trade war has led to a broader breakdown of trust in the WTO's ability to enforce global trade rules, with other nations increasingly adopting protectionist policies. One of the most contentious issues under the WTO has been the manipulation of intellectual property rights (IPR) regulations, particularly under the Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights (TRIPS) agreement. Developed countries, particularly the U.S. and European Union, have leveraged IPR laws to benefit their pharmaceutical and technology industries, often at the cost of developing nations. During the COVID-19 pandemic, the WTO was criticized for its slow response in waiv-

ing patent protections on vaccines, which could have facilitated wider access for poorer nations. Instead of ensuring equitable global trade, the WTO has often been accused of protecting the commercial interests of wealthy nations under the guise of IPR enforcement. The WTO's stagnation has coincided with the rise of regional trade agreements (RTAs), such as the Comprehensive and Progressive Agreement for Trans-Pacific Partnership (CPTPP) and the Regional Comprehensive Economic Partnership (RCEP). These agreements bypass the WTO framework and provide alternative avenues for trade liberalization. With major economies prioritizing regional trade deals, the WTO's role as the global trade arbitrator has diminished. This shift toward regionalism undermines the WTO's authority, as countries now find it more beneficial to negotiate trade terms outside of the multilateral system. Developing nations, once hopeful that the WTO would address trade inequalities, now feel shortchanged. The Doha Development Agenda, launched in 2001 to address issues faced by developing economies, remains unfinished. Wealthier nations continue to provide massive agricultural subsidies, while developing countries struggle to compete on an uneven playing field. Additionally, developed countries have been accused of using environmental and labor standards as non-tariff barriers

to restrict exports from developing nations. The WTO's failure to deliver on its promises has fueled resentment and eroded trust among emerging economies. With the WTO's dispute settlement system paralyzed, major economies sidelining it through trade wars and regional agreements, and developing nations losing faith in its promises, the organization faces an existential crisis. The WTO's foundational principles of free trade and fair competition have been undermined by protectionist measures, strategic trade policies, and growing economic nationalism. Attempts at reform have been slow and met with resistance from powerful member states. If the WTO does not undergo significant restructuring and regain its authority, it risks becoming obsolete. Despite its troubles, the WTO is not beyond salvation. Reviving the Appellate Body, enforcing trade rules effectively, and ensuring equitable benefits for both developed and developing nations could help restore its legitimacy. Addressing the misuse of IPR, ensuring fair agricultural policies, and tackling trade distortions caused by superpower conflicts are necessary steps to prevent the WTO from becoming irrelevant. However, this requires strong political will from global leaders—something that remains elusive. As the WTO turns 30, it faces a stark reality: adapt or fade into irrelevance. If urgent reforms are not undertaken, the global trading system may soon witness the demise of an institution once deemed indispensable.

